

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato: 15. maj 2007
Kontor: Internationalt kt.
J.nr.: 2007-1531-75
Sagsbeh.: IHO
Fil-navn: B 99 - SUU spm. 2

Besvarelse af spørgsmål nr. 2 vedrørende B 99, som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 3. maj 2007

Spørgsmål 2:

"Ministeren bedes i skemaform oversende en oversigt over hvilke uddannelser med en uddannelseslængde på under 3 år, der er autoriserede til at virke inden for de samme områder som SOSU-assistenterne. Det bedes i svaret oplyst hvilke argumenter, der har talt for, at de andre uddannelser har opnået en autorisation."

Svar:

Sundhedsstyrelsen har oplyst, at der blandt de uddannelser, som giver ret til autorisation efter lov nr. 451 af 22. maj 2006 om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed, kun er to uddannelser, som er kortere end 3 år. Det drejer sig om uddannelsen til fodterapeut (1½ år) og uddannelsen til tandplejer (2½ år).

Autorisationsordningen for tandplejere, der blev indført i 1996 ved lov nr. 498 af 12. juni 1996 om tandplejere, indebærer, at kun den, der fra Sundhedsstyrelsen har modtaget autorisation hertil, må betegne sig som tandplejer, samtidig med at virksomhed som tandplejer kun må udføres af personer, som har opnået autorisation hertil, jf. autorisationslovens § 65, stk. 2 og stk. 3. Det fremgår af bemærkningerne til det lovforslag, hvormed autorisationsordningen for tandplejere blev indført, at formålet med lovforslaget var at øge forbrugernes sikkerhed og den generelle service inden for tandplejen samtidig med, at tandplejere fik adgang til at udøve selvstændig virksomhed, hvor de tidligere var hjælpekraft for tandlægerne, jf. Folketingstidende A for Folketingsåret 1995-1996, side 3508 ff. Videre fremgår det af bemærkningerne til lovforslaget, at der ligger en forbrugermæssig tryghed i, at man gennem en autorisationsordning let kan identificere tandplejere, samtidig med at det offentlige garanterer for de uddannelsesmæssige kvalifikationer.

Som begrundelse for indførelse af en autorisationsordning for tandplejere er angivet, at en stor del af tandplejernes kliniske arbejde foregår som instrumentel behandling. Selvstændig udøvelse af tandplejervirksomhed indebærer således en vis sundhedsmæssig risiko for patienterne, såfremt den foretages af ukyndige. Med en autorisationsordning for tandplejere sikres patienterne en øget forbrugermæssig sikkerhed på tandplejeområdet.

Autorisationsordningen for fodterapeuter, der blev indført i 1972 ved lov nr. 142 af 26. april 1972 om fodterapeuter består af en titelbeskyttelse. Af bemærkningerne til lovforslaget, hvormed en autorisationsordning for fodterapeuter blev indført, fremgår det af Folketingstidende A for Folketingsåret 1971-1972, spalte 869-870, at den offentlige autorisationsordning af fodterapeuter blev indført som afløsning af den hidtidige autorisation, der blev udstedt af Den almindelige danske Lægeforening. Videre fremgår det, at autorisationsbeviset kan tjene til betryggelse for offentlige myndigheder og andre, som fodterapeuten i sin virksomhed kommer i kontakt med. Der er i bemærkningerne lagt vægt på, at langt størstedelen af fodterapeuterne, der var autoriseret af Den almindelige danske Lægeforening på tidspunktet for indførelsen af den offentlige autorisationsordning for fodterapeuter, virkede som privatpraktiserende. Sideløbende hermed virkede et endnu større antal uautoriserede privatpraktiserende fodplejere på området, og det blev fundet væsentligt, at patienter og det øvrige samfund var i stand til at skelne imellem disse og personer, som har gennemført den offentligt godkendte uddannelse til fodterapeut.

Tandplejere og fodterapeuter er således autoriseret særligt under hensyntagen til farekriteriet henholdsvis udstrækningen af virksomhedsudøvelse i privat regi under omstændigheder, hvor der ikke umiddelbart foreligger nogen mulighed for faglig supervision og vejledning, og hvor en autorisation – i modsætning til et eksamensbevis – tjener det særlige formål at skabe en vis betryggelse for de pågældendes private kunder med hensyn til den forventelige, faglige kvalitet af virksomhedsudøverens ydelser.

I modsætning hertil må det for så vidt angår social- og sundhedsassistenter konstateres, at der er tale om en personalegruppe, der helt overvejende er beskæftiget i den offentlige sektor, og hvis grunduddannelse ikke sigter imod selvstændig varetagelse af opgaver, der sædvanligvis frembyder særlig fare for patienterne, at de offentlige arbejdsgivere har udstrakt mulighed for at afgrænse og kvalitetssikre social- og sundhedsassistenteres opgavevaretagelse, og at social- og sundhedsassistenteres umiddelbart foresatte, herunder på sundhedsområdet ikke mindst sygeplejersker, har en vidtstrakt adgang til og faglig baggrund for at udstikke konkrete, faglige retningslinjer, yde vejledning og supervisere. Hertil kommer, at social- og sundhedsassistenternes uddannelse er fastlagt og forestås af det offentlige, der ved uddannelsens afslutning udsteder eksamensbevis som dokumentation for uddannelsen til brug ved ansættelse.

Jeg skal i øvrigt angående autorisationsordninger, herunder autorisationsordninger på sundhedsområdet, henvise til min besvarelse af 12. februar 2007 af spørgsmål 64 (alm. del) fra Folketingets Sundhedsudvalg.